

เหตุการณ์สำคัญที่ทำให้เกิดการเปลี่ยนแปลงของอารยธรรม

การเปลี่ยนแปลงทางสังคมและการเมืองระหว่างปี 246 – 146 ก่อน ค.ศ.

ช่วงระยะเวลาระหว่างสงครามพิวนิคทั้ง 3 ครั้ง ได้มีการเปลี่ยนแปลงโครงสร้างของโรม ส่วนหนึ่งของการเปลี่ยนแปลงมาจากความเป็นมาในความมั่งคั่งร่ำรวย และความสำเร็จทางด้านการทหาร ซึ่งค่อย ๆ บ่อนทำลายคุณความดีดั้งเดิมของพลเมือง อีกนัยหนึ่งเมื่อโรมพิชิตกรีกนั้น โรมค่อย ๆ ตกอยู่ภายใต้อิทธิพลของโลกเฮลเลนิสติก ทั้งความฟุ่มเฟือยและความเป็นปัจเจกชนนิยมอย่างเต็มที่ สิ่งเหล่านี้ได้กัดกร่อนความเป็นอนุรักษ์นิยม และการอุทิศตนเพื่อส่วนรวมของคนโรมัน แต่การสูญเสียของโรมก็ได้รับการทดแทนในเรื่องของวัฒนธรรมและภูมิปัญญา โรมได้รับหลักสโตอิกเกี่ยวกับเรื่องภราดรภาพสากลเป็นหลักปรัชญาที่เหมาะสมสำหรับจักรวรรดิอันยิ่งใหญ่ รัฐบาลโรมันหลายคนได้กลายเป็นพวกสโตอิก ส่วนทางด้านเกษตรกรรมโรมได้รับเอาเทคนิคการเกษตรแบบเฮลเลนิสติกเข้ามาด้วย คือ การทำสิกรรมขนาดใหญ่การทำสิกรรมขนาดใหญ่หรือ “ลาติฟุนเดียม” เกิดขึ้นเนื่องจากการทำสงครามได้นำความมั่งคั่งและทาสจำนวนมากมาสู่ชาวโรมัน อิตาลีทางภาคกลาง และภาคใต้จึงเต็มไปด้วยผืนนาขนาดใหญ่เข้าแทนที่นาอิสระเล็ก ๆ นาอิสระเล็ก ๆ จะผลิตข้าวชนิดต่าง ๆ ส่วนลาติฟุนเดียมมุ่งผลิตพืชผลที่ค้ากำไร เช่น องุ่น เพื่อทำเหล้า มะกอกเพื่อทำน้ำมันมะกอก รวมทั้งเลี้ยงแกะ ขาวนาเล็ก ๆ นั้น เมื่อถูกเกณฑ์ทหารบ่อยเข้า ได้ขายที่นาแก่เจ้าของลาติฟุนเดียม และในที่สุดต้องอพยพเข้าเมืองไปอยู่ตามเมืองต่าง ๆ โดยเฉพาะในกรุงโรม ต่อมาคนอพยพที่ว่างงานเหล่านี้จะก่อความไม่สงบหลายครั้ง จนทำให้รัฐบาลหวาดเกรงและใช้นโยบายให้อาหารตลอดจนการบันเทิงโดยไม่คิดมูลค่า จนเป็นการเพาะนิสัยว่าจะต้องได้ “ขนมปังและละครสัตว์” ในขณะที่โรมต่อสู้กับคาร์เธจนั้น การค้าที่เติบโตขึ้นทำให้เกิดชนชั้นใหม่คือนักธุรกิจและผู้รับเหมางานสาธารณประโยชน์ เมื่อพวกนี้มั่งคั่งขึ้นจะกลายเป็นคู่แข่งของขุนนางสมาชิกสภาเซเนทเจ้าของที่ดิน ชนชั้นใหม่นี้เรียกว่า อัศวิน หรือ “ผู้ขี่ม้า” เพราะพวกนี้สามารถรับราชการในกองทัพโดยเป็นทหารม้ามากกว่าทหารราบ ชนชั้นขี่ม้านี้ปกติจะไม่สนใจการเมืองนอกจากเรื่องที่เกี่ยวข้องผลประโยชน์ของตน ชัยชนะทางทหารและการติดต่อกับโลกเฮลเลนิสติก ทำให้พวกขุนนางเจ้าที่ดินและชนชั้นขี่ม้ามีความเป็นอยู่ที่ร่ำรวยฟุ่มเฟือย ช่วงระหว่างคนรวยกับคนจนก็ขยายกว้างไปเรื่อย ๆ แรงกดดันความไม่สงบในสังคมเริ่มคุกคามเสถียรภาพของสังคมโรมันข้าหลวงและขุนนางโรมันในสมัยนี้ปกครองแบบไม่ยุติธรรมซึ่งต่างจากในสมัยแรก มีการขูดรีดประชาชนประชาชนเพื่อแสวงหาความมั่งคั่งเป็นส่วนตัว การฉ้อราษฎร์บังหลวงนี้ได้รับการลงโทษสถานเบาเพราะผู้พิพากษาบางคนลังเลใจที่จะลงโทษขุนนางชั้นเดียวกับตน และบางคนก็รับสินบน

ความรุนแรงและการปฏิวัติในศตวรรษสุดท้ายของสาธารณรัฐ (133 – 30 ปี ก่อน ค.ศ.)

ท่ามกลางปัญหานั้นได้มีความพยายามที่จะปฏิรูปไทป์เรียส และโกอุส สองพี่น้อง สกุสราสซุส พยายามดำเนินการปฏิรูปที่ดินเพื่อประชาชน ทั้งสองเคยรับราชการในตำแหน่งทริบูน แต่ความพยายามของเขาล้มเหลว ตัวของทั้งคู่ถูกฆาตกรรม ไทป์เรียสในปี 133 ก่อน ค.ศ. และโกอุส ในปี 121 ก่อน ค.ศ.

หลังจากนั้นได้มีความพยายามของมวลชนและชนชั้นขีมี่าที่จะสู้กับพวกสภาเซเนท บรรดาบุคคลทั้งหลายต่างพยายามแสวงหาทางใช้อาชีพทหารในการไต่เต้าขึ้นสู่อำนาจทางการเมือง ผู้บัญชาการทหารมักจะสู้กันเพื่อช่วงชิงความเป็นใหญ่ทางการเมือง เช่น ซูลากั้มมารีคัส กองทหารโรมันเวลานี้กลายเป็นหนทางสู่เสถียรภาพทางเศรษฐกิจ กองทัพมีท่าทีว่าจะเป็นทหารอาชีพและทหารเริ่มอยู่ใต้ผู้บังคับบัญชามากกว่าอยู่ใต้รัฐ ในปี 83 ก่อน ค.ศ. ซูลากั้มได้ยึดอำนาจและตั้งตนเป็นผู้เผด็จการ หลังจากได้ออกกฎหมายเพื่อเสริมอำนาจให้กับสภาเซเนทแล้วเขาก็ปลดเกษียณ ใช้ชีวิตส่วนตัวอย่างสบายในคฤหาสน์นอกเมืองที่คัมปาเนีย

ในช่วงทศวรรษที่ 60 ก่อน ค.ศ. ซีเซโร นักปรัชญาการเมืองและนักกวางาศิลป์ พยายามรวมสภาเซเนทและชนชั้นขีมี่าเข้าด้วยกันเพื่อต่อต้านการคุกคามที่รุนแรงขึ้นทั้งของพวกนายพลและมวลชน แต่ซีเซโรไม่ประสบผลสำเร็จด้วยความด้อยสมรรถภาพของสภาเซเนทเอง ผู้นำทางการเมืองเด่น ๆ เช่น ปอมเปอี จูเลียส ซีซาร์ ต่างพยายามหาความสนับสนุนจากชนชั้นต่ำ สาธารณรัฐใกล้จะเสื่อมสลายลงไป แต่ก็มีระบอบใหม่ที่ช่วยให้โรมดำรงความยิ่งใหญ่ต่อไปได้ คือ ระบอบปรีนซ์ซิเปต

เหตุที่ทำให้อาณาจักรโรมันล่มสลาย

ช่วงสุดท้ายของจักรวรรดิโรมันนั้น โรมันเริ่มเสื่อมลงด้วยปัจจัยหลายประการ ไม่ว่าจะทางด้านเศรษฐกิจ การแย่งชิงอำนาจของจักรพรรดิ และการรุกรานจากพวกอนารยชน ทางภาคเหนือของอิตาลีชนเผ่าต่าง ๆ กระจายกันอยู่โดยทั่วไป ชนเผ่าต่าง ๆ มีการรุกรานโรมันมาตั้งแต่ก่อนคริสตกาล แต่ทัพโรมันโดยตลอด ปี ค.ศ. 373 ฮัน Hans ได้ยกทัพข้ามแม่น้ำวัลก้ามารุกรานพวกกอท ทำให้พวกกอทหนีลงมาบริเวณแคว้นเทรซของโรมัน และเข้าโจมตีแคว้นเทรซ ค.ศ. 378 จักรพรรดิวาเลนของโรมันได้ยกทัพเข้าด้านทานที่เมือง เอเดรียโนเปิลแต่แพ้และเสียชีวิตในสนามรบ ทำให้ชื่อเสียงเรื่องการรบที่ไม่มีวันแพ้ของโรมันต้องเสื่อมลง และอนารยชนเผ่าต่าง ๆ ก็คอยรุกรานจักรวรรดิอยู่บ่อย ๆ จนราวปี ค.ศ. 410 Visigoths พวกโกทเยอรมันสายเหนือได้เข้ารุกรานในโรม ค.ศ. 450 พวกฮันซึ่งเป็นมองโกลเลียสายหนึ่งได้ยกทัพมารุกรานโรมัน ปี ค.ศ. 454 เยอรมันอีกพวกคือ Vandals ได้ยกทัพข้ามช่องแคบยิบรอลต้า Gibralta ซึ่งอยู่ระหว่างสเปนและแอฟริกาเข้ายึดครองสเปนและคาร์เธจ อนารยชนอื่น ๆ เช่น เบอร์กันตียึดลุ่มแม่น้ำไรน์ แฟรงค์ยึดทางเหนือของแคว้นโกล แองโกล-แซกซอนและจูส์ยึดเกาะอังกฤษ ออสโตรโกทยึดทางเหนือของแม่น้ำดานูบ ลอมบาร์ดซึ่งเป็นเยอรมันเผ่าล่าสุดยึดทางเหนือของอิตาลี ทรานจนกระทั่งใน ค.ศ. 476 ถือบั้นการสิ้นสุดของจักรวรรดิเมื่อจักรพรรดิองค์สุดท้ายคือโรมิวรุส ออกุสตุสถูกถอดจากบัลลังก์โดยแม่ทัพโรมันเชื้อชาติเยอรมัน จากนั้นอำนาจจักรวรรดิก็ยิ่งอ่อนแอ

เป็นผลให้เมืองขึ้นต่างๆ แข็งข้อและพร้อมใจกันสถาปนาตนขึ้นเป็นอาณาจักรใหม่ทั่วยุโรป ทำให้จักรวรรดิโรมัน
อวสานอย่างสิ้นเชิง

ผลงานที่เกิดจากการสร้างสรรค์อารยธรรมที่ศึกษา

สนามกีฬากรุงโรม

- วัตถุประสงค์ในการสร้าง ใช้เป็นสถานที่ให้นักโทษต่อสู้กับสิงโตที่อดอาหารหรือใช้เป็นที่ประลองฝีมือ
เชิงฟันดาบของเหล่าทาสให้ต่อสู้กันเอง

- อิทธิพลที่ส่งผ่านมายังผลงาน ความรุ่งโรจน์ของอาณาจักรโรมันโบราณ

- จุดเด่นของผลงาน เป็นอนุสรณ์ใหญ่โตของอาณาจักร ตัวสนามสร้างเป็นตึกวงกลมก่อด้วยอิฐและหิน
ขนาดใหญ่ วัดโดยรอบยาว 527 เมตร สูง 57 เมตร มี 4 ชั้น ภายในมีอัฒจันทร์สำหรับคนนั่งดู จุคนประมาณ
80,000 คน ได้อัฒจันทร์มีห้องขังนักโทษที่รอการประหารชีวิตและสิงโตหลายร้อยห้อง

สวนลอยแห่งกรุงบาบิโลน

สถานที่ตั้ง กลางทะเลทราย แבקแดด ประเทศอิรักปัจจุบัน ทั้งสวนทรุดโทรมจนแทบไม่เหลือซาก